

Федько у пошуках чупакабри (скорочено)

Сергій Гридін

Сергій Гридін

Федько у пошуках чупакабри

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 1

Попереду літні канікули. Сашко, якого усі називали Біленьким через волосся, роздумував, як проведе цих три місяці. Хлопчик згадував свого друга – Віруса Федька, і сумував через розлуку з ним. Батьки переживали через сумний настрій сина, думали і про хворобу, і про нещасливе кохання. Ближче до кінця шкільного року вони влаштували Сашкові допит, щоб урешті з'ясувати причину нудьги. Але Сашко мовчав. Та ж і не повірив би ніхто, якби він навіть розповів! Його найкращий друг Петрик намагався сказати хлопцям у школі про Федька, та ті його на кпини взяли. Біленький міг згадати про Федька лиш в присутності Петрика (його ще прозивали Професором за неабиякий розум) і Марічки Петренко.

Батьки вирішили відправити Сашка на деякий час у село до тітки Тані (маминої сестри), дядька Вітальки і діда Ілька. Сашко висунув одну умову: Професор має конче їхати з ним. Тітка і тато дозволили. Але друзі хотіли взяти з собою і Петрикового пса Маркіза. Пес вмів говорити і був дуже мудрим. Фон Дворовий де Переймало цитував класиків світової літератури в оригіналі, а вечорами грав із Петриком у шахи.

Сашко спакував речі в дорогу. З величезним рюкзаком, де заховався Маркіз, прийшов Петрик. Він раніше був низьким на зріст, багато читав і не любив фізкультуру. Але останнім часом витягнувся й майже наздогнав зростом Біленького, почав займатися на турніку та ще більше порозумнішав, прочитавши багато книжок. І тільки ніс-картоплинка, всіяний ластовинням, та їжачок волосся на голові нагадували колишнього Петрика.

Прийшов і тато Біленького, який мав відвезти хлопців у село. Він захопив Петрикового важезного рюкзака. Професор сказав, що там просто багато книжок.

Через три години екіпаж мав прибути на місце призначення.

Розділ 2

Першим на подвір'ї тітки друзів зустрів маленький хлопчик – Павло Віталійович Барабаш – син тітки Тані та дядька Віталька, а Сашків двоюрідний брат. Павлуша мав шість років, але був серйозним не по літах і завжди величав себе Павлом Віталійовичем. Тільки тато з мамою, дід Ілько та Біленький могли називати його

Павлом або Павлушею. Всі інші мали звертатись на ім'я та по батькові. Сашко любив Павлушу і вважав щонайріднішим братом у світі!

Тітка Таня була висока, мала громовий голос, і поряд з нею Сашкова мама виглядала дівчам. Завдяки тітці у сім'ї панувала військова дисципліна.

Дядько Віталько мав під два метри, схожий був на козака. Він був трохи огрядним, мав кругленьке черевце, але виглядав справжнім багатирем. Єдиною людиною, що мала над ним необмежену владу, була тітка Таня.

Дід Ілько мав довгі сиві вуса, пронизливі карі очі, зовсім не гренадерський зріст та ще й палицю в руках. А курити любив лиш саморобні сигарети. Дід хвалився, що палиця перейшла до нього ще від його прадіда – козака-запорожця. Ілько добре чув, але іноді вдавав глухуватого.

Гості нарешті попрямували до хати, де їх уже чекала смачна вечеря. Хлопці накинулись на їжу так, наче їх не годували кілька тижнів. Професор потяг нишком зі столу кілька пиріжків, щоб нагодувати Маркіза.

Тато став збиратися додому. Хлопців повели до Павликової кімнати, в якій вони всі разом і мали замешкати. Скориставшись тим, що Павлусь кудись вибіг, Професор швидко випустив Маркіза на волю, дав їсти і заштовхнув під ліжку.

Хлопці лягли спати. Та тут Павлуша почав вимагати якусь страшну історію. Професор розповів.

...Далекі 70-ті роки минулого століття. Село в Пуерто-Ріко, що в Південній Америці, спить спокійним сном. Але що це? Глухо замекали кози, закричала птиця. Зранку ошелешені пуерто-ріканські селяни споглядали страшну картину. Вся худоба лежала мертва і складена акуратними купками. У кожної особини на шиї були сліди, як від гострих зубів, а в жилах не лишилось ані краплі крові. Потім було 20-річне затишшя, а тоді – нова хвиля нападів кровожерливого створіння, яка зчинила справжню паніку. Повідомлення масою надходили з усієї Латинської Америки (Мексика, Аргентина, Бразилія, Коста-Ріка, Сальвадор і Гватемала). Проте ніхто так і не бачив вампіра, й від цього ставало все страшніше! Чудовисько назвали "чупакабра", або "козячий вампір". Час від часу воно з'являється в різних країнах і наганяє жах на людей. Є теорія, що цей звір має чужопланетне походження і може літати.

Павлуша налякався. І тут з-під ліжка заговорив Маркіз. Хлопчик крикнув: "Чупакабра!" і зірвався з ліжка та хотів уже кудись бігти. Сашко ледве встиг упіймати малого. Довелось-таки Біленькому розповідати історію про Маркіза. Хлопчик сказав, що говорящий собака – це круто.

Розділ 3

Зранку Біленького і Професора розбудив малий Барабаш. Він розповів, що прокинувся о шостій ранку і побачив, як на вулиці кричав, розмахуючи своєю палюгою, дід Ілько. Навколо нього бігала мама, намагаючись утихомирити діда. Але той ніяк не хотів утихомирюватись. Дід кричав: "Я тим клятим гицелям покажу, як ковінька загинається!". Але що нарobili "кляті гицелі" і хто вони взагалі такі, Павлуші якраз видно не було! Але він побачив у пилюці дві мертві курки. Ще вчора Павлусь (геть

випадково!) вилив на них трохи зеленки. А сьогодні вони вже лежали неживі. Із гнівних вигуків Павлуша зрозумів, що хтось заліз уночі до курника, задавив кількох курей, одну виніс, а двох лишив прямо перед хвірткою.

Павло Віталійович сказав Сашкові і Петрику, що це могла зробити чупакабра. Хлопці домовились взятися за цю справу. Тітка йшла кликати їх на сніданок, тому Маркіз миттю скочив на підвіконня, а тоді – в садок, де сховався під розлогим кущем смородини.

Хлопці не змусили себе чекати. Вони швидко їли, а в голові їм дзигою крутилася ненаситна Чупакабра й не давала спокою думкам. Професор допускав, що це міг бути просто тхір. Але все одно треба було рятувати курей.

Петрик хотів якось легалізувати собаку, тому Сашко зчинив галас, і коли усі вибігли з хати, вдавав, наче пес непомітно заліз у машину, коли їхали сюди. Врешті, тітка дозволила собаці пожити у її будинку. Маркіз мало не заговорив, але Петрик вчасно закрив йому рот.

Біленький з Професором і Маркізом побігли до паркану шукати слідів нічного розбою. У запорошеній траві дійсно виднілися сліди крові. Тріпотіло на легенькому вітерці зеленаве пір'я, в паркані була дірка. До друзів приєднався Павло Віталійович зі збільшуваним склом. Хлопчик знайшов невеличкий жмут довгої чорної щетини. Таку ж можна було помітити, придивившись, і на паркані. Маркіз понюхав шерсть, чхнув і потрусив головою. Собака сказав, що запах дивний, ні на що не схожий.

Друзі розсілися прямо на місці нічної пригоди й заходились обговорювати операцію "Скелет у шафі". Хлопці вирішили викопати велику яму і закрити зверху гілками і травою: чудовисько мало потрапити у неї.

Поки тітка буде на город, дядько – на роботі, а дід спав на матраці під розлогою грушею, можна було копати. Павлуша роздобув лопати та сокиру.

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 4

Та перед копання ями тітка загадала хлопцям наносити води з колодязя і підлити городину. Маркіз спочатку теж намагався допомагати, але лише заважав, тому отримав кілька штурханів. Хлопці стомилися, тільки Павлуша був бадьорим.

Біленький з Професором уже мали копати, як Маркіз вирішив їм допомогти. Де Переймало нагадував міні-екскаватор і вибив чималу яму. Потім Біленький відірвав від паркана свіжоприбиті дошки. Тим часом малий Барабаш і Професор натягали гілок і замаскували пастку. Після цього вони оглянули курник, де також помітили сліди незаконного проникнення – купу землі в кутку під сідалом.

Павлусь запропонував начіпляти бляшанок, щоб почути, коли чупакабра попадеться в яму. Було змонтовано бездоганну систему сигналізації, яка жахливо бряжчала від найменшого дотику до гілок, що прикривали яму. Наостанок хлопці замаскували дірку в паркані і побігли скупатися на річці.

Удосталь нахлюпавшись, компанія повернулась додому. На столі їх уже чекала смачна вечеря. Згодом хлопці лягли спати, а Маркіз спав і водночас пильно прислухався.

Розділ 5

Село спало. Але дід Ілько не спав. Трохи подрімавши перед телевизором, він прокинувся й вирішив подихати свіжим повітрям та перевірити, чи всюди у господарстві порядок. Дід вийшов у лляних широченних штанах та сорочці без комірця, які пошила його покійна дружина Горпина, бабуся Павлуші. Дід зачерпнув собі черешневого компоту і з насолодою зробив перший ковток. Зненацька у дворі біля курника щось голосно брязнуло. Дід здригнувся, і пів кухля солодкого напою вихлюпнулось на таку милу його серцю сорочку. Дід вилаявся. Знову почулися дивні звуки! Дід вхопив свою палюгу та рушив у розвідку.

Маркіз, який дійсно спав дуже чуйно, теж вловив звук сигналізації і зрозумів: щось потрапило до пастки. Він розбудив хлопців.

Коли в хаті засвітилося, дід обернувся і побачив у вікні свого внука та собачу голову. З несподіванки дід заляк, а тоді замахав у повітрі палюгою та заходився щось кричати. А Павлуша побачив примарну білу постать діда Ілька з розпатляною сивиною та кривавою плямою на грудях. Хлопчик подумав, що чупакабра вкусила діда. Павлуша осів на підлогу. Маркіз кинувся рятувати хлопця, гадаючи, що у нього шок і він не тямить, що робить. Сашко з Професором кинулися розбороняти Маркіза та Павлушу. А тоді вони поглянули через вікно у двір, де все ще стояв дід. Мороз пішов їм поза шкірою, вони згадали історії про привидів. Хлопці закричали. Біленький схопив Професорів рюкзак з книжками і кинув у привида. Дід палюгою відбив снаряд. Щоправда, він не втримав рівноваги і гепнувся на п'яту точку. Те, що сказав старий Ілько потім – дітям знати не варто!

Врешті на крики прибігли дядько Віталько та тітка Таня, яка допомогла дідові піднятися і запитала, що таке на сорочці. І ось тут діда прорвало остаточно: він добре вилаявся. Дядько повернувся до хати, ввімкнув світло у дворі, взяв потужного ліхтаря та попрямував до курника. Хлопці й Маркіз повилазили надвір прямо через вікно й поспішили за дядьком.

У ямі хтось голосно шарудів і видавав незрозумілі звуки, схожі на стогін пораненого слона. Павлусь крикнув татові, що там чупакабра. Хлопці кинулися розповідати, як вони ловили "козячого вампіра". Дядько Віталько зрозумів лише те, що саме вони викопали цю яму, в яку хтось провалився. Малий Барабаш поглянув з татом у яму, а потім підійшов до Сашка і Петрика і почав розповідати...

На їхній вулиці жила одна прикра баба. Ніхто з дітей поважати її не хотів. Бабу всі називали Сенька, хоча вона була Оксаною. Вона родичів не мала і всю важку роботу (косити, копати, рубати дрова) робила сама. Баба завжди ходила в темному, замотувалась хусткою по самі очі та ні з ким не спілкувалась. Діти її дуже боялись. Одного разу Павликів товариш заліз у її двір узяти кілька яблук. Сенька почастиувала його кропивою так, що він цілий тиждень сидів тільки стоячи! І от одного дня з'явилась

у цієї баби якась дивна, чорна, маленька свиня з коротким рильцем та надзвичайною енергією. Вона більше нагадувала собаку. Якщо баба йшла до магазину, то і свинтус мусив бігти поряд. Часом Сенька навіть прив'язувала Ньюру (так вона прозвала своє порося) на шворку і вела її, як пса на прогулянку. А Ньюра, своєю чергою, захищала хазяйку від чужих собак. У Сеньчин двір боялася заходити навіть поштарка, яка носила бабі пенсію. Бо свиня кидалася людям під ноги, намагаючись повалити на землю. Кілька місяців тому бабу забрали в будинок для людей похилого віку, бо сама вона не могла вже собі дати ради. Ньюра зникла. До цього часу про неї ніхто не чув...

І от виявляється, що замість загадкової та небаченої Чупакабри, курей крала голодна Ньюра, яка й сиділа в ямі, рохкаючи та повискуючи. Дядько зловив свиню, заніс до хліва і поклав у порожній саж. Свиня поїла і заснула.

Павлусь відчував, що без "роз'яснювальної роботи" хлопцям не минеться.

Розділ 6

З самісінького ранку хлопці вислухали "подяки" від усіх членів сім'ї. Від діда – за зіпсовану сорочку, від тітки – за те, що налякали діда. Лише дядько спочатку трохи побештав їх за несанкціоновані лови, але потім похвалив за те, що злапали-таки зловмисника. Тепер кури могли спати спокійно! На загальній раді було вирішено перевиховувати хлопців працею.

Потрібно було засипати викопану яму, скопати тітці грядку під вікном, і прибрати в старій шопі, де лежала купа всілякого баракла.

Розбиратися з ямою хлопці відрядили Маркіза. Хлопці взяли до рук інструмент і заходилися скопувати призначену ділянку. Малий Барабаш зі всіх сил намагався допомогти. Через юний вік він був звільнений від працетерапії, і йому за це було трохи соромно. Тому Павлусь і по воду бігав, і лопати обстукував – аби друзі на нього не сердились.

Павлуша взявся розпушувати землю граблями і раптом знайшов якесь невеличке темне кружальце, яке виявилось монетою і, судячи з усього, старовинною. Професор став роздивлятись її з виглядом неабиякого знавця. Хлопець сказав, що монета срібна. Сашко взяв монету і поклав у свою кишеню.

Розділ 7

Хлопці пішли прибрати у шопі. Будівля була старою, дерев'яною, але ще досить міцною. Дід Ілько невтомно повторював, що саме його руками і був створений цей архітектурний "шедевр". Шопа, як на село, дійсно була незвичайною – велика, з високим спадистим дахом.

Ще кілька років тому на подвір'ї стояла стара хата, в якій були тільки дві кімнатки та маленька кухня з піччю на дрова. Потім звели новий будинок. Стару хату розібрали, а всі непотрібні речі поклали до шопи.

Хто як міг, узялися до роботи. Павлуша з Петриком сортували речі, які викидав Сашко, і складали їх на різні купи відповідно до призначення. Маркіз усе обнюхував, чхав і кашляв. Зрештою пес вирішив, що найкраща допомога – не заважати.

Біленький знайшов невеличкий сап'яновий мішечок, у якому було кілька монет.

Одна з них дзенькнула і, золотаво блиснувши, впала на землю. Сашко сказав, що монета золота і швидко сховав знахідку до кишені. Маркіз сказав, що знає класний сайт в Інтернеті про гроші, де можна дізнатися щось про ці монети. У малого Барабаша був недорогий комп'ютер. Тато Біленького встановив спеціальну програму, яка обмежувала час використання комп'ютера, і Павло Віталійович, у якого аж очі були червоні від ігор на комп'ютері, нарешті повернувся до реального світу. Але зараз, як сказав Павлуша, на компі глюки: то вмикається сам, то повідомлення незрозумілі вискакують!

Хлопці знову стали до роботи. Ніхто навіть не здогадувався, що в цю мить за ними можуть стежити сторонні очі...

...У той час, коли хлопці почали розгрібати завали у шопі, у хліву свиня Нюра тяжко страждала, сидячи в неволі. Однак, тепер свинота не хотіла тікати з гостинного дому, бо зранку дядько кинув їй ціле корито смакоти. Але прогулятися теж хотіла. Вона, як змогла, розігналась, підстрибнула, зачепилась зубами за верх загорожі, посовгала ратицями по дошці та перекинула своє тільце на той бік. У дворі, біля шопи, вона побачила хлопчаків. Виказувати свою присутність порося не поспішало. Свиня причаїлася за великим кущем.

А друзі вже майже закінчили прибирання. Сашко знайшов ще свою книжку - "Гаррі Поттера", яку колись забув додому забрати. Кілька років тому усі зачитувались цією книгою. Діти намагалися вплинути на вчителів завченими напам'ять закляттями. На чолі олівцем малювали шрам, як у головного героя, а у дворі розкладали невеличкі багаття та варили у бляшанках чарівні зілля. Їхній однокласник Ванько Монтицький спробував навіть посипати чарівним порошком математичку Галину Петрівну. А що до його складу входила чимала частка червоного перцю, то весь клас на чолі з учителькою цілий урок дружно чхав і тер червоні очі.

Серію про Гаррі Поттера Біленький прочитав на одному подиху. Біленький акуратно простелив стару газету, поклав книгу на неї і придавив знайденим камінцем, щоб вітер не тріпав сторінки. Малий Барабаш бачив усі фільми за мотивами книги. Завдяки їм вивчив усі закляття і славився серед вуличних хлопчаків як експерт із магії. Лише Маркіз не міг зрозуміти захоплення друзів. Цієї книжки він не читав.

Професор із Біленьким узялися пакувати барахло по мішках. Павлусь допомагав, а Маркіз пішов дрімати. А Нюру, як магніт, притягувала ота штука, якою так зацікавились хлопці! Що воно за папірці? Свинка підлізла ближче. Ратицею зіштовхнула камінець. Хлопці побачили це і закричали.

Павлуша сміливо кинувся до паці. Нюра схопила зубами книжку і щодуху кинулася тікати. Біленький рвонув навперейми. За ним метнулися Петрик і малий Барабаш. Вони улюлюкали, кричали, розмахували руками і намагалися залякати кляту Чупакабру, через яку мали стільки клопоту. Марко й собі вирішив приєднатися до веселощів. Він схопився з місця і побіг до гурту.

Біленький пішов прямо на нахабну книгокрадку. Професор став заходити з боку, а Павло Віталійович потьопав слідом за старшими друзями. Свинота кинулась під ноги

Професора. Той гепнувся на траву та ще й потягнув за собою Павлушу. Дико вереснувши, Нюра прорвала кільце оточення, не випускаючи з пащі викраденого "Гаррі Поттера", видерлась на паркан і перевалилась на інший бік.

Хлопці схопились на ноги, перескочили по черзі паркан і кинулись за нею! Останнім до переслідувачів приєднався Марко, який неквапом вийшов на дорогу через хвіртку.

Батага мчала слідом за Нюрою, яка вже встигла добряче відірватися. Свиня побігла до хати баби Сеньки, злетіла по драбині на горище. Там нарешті випустила з рота обслинену книжку. Ніхто не наважувався зайти у двір першим, хоч усі знали, що господиня зараз розкошує собі в будинку-інтернаті. Обійстя поросло височенними, у людський зріст будяками. Хата видавалась нежилою, хоча на шворці, натягнутій поміж двох дерев, сушилось якесь ганчір'я. Сашко сказав, що тут хтось є.

Павлуша хотів заглянути у подвір'я, підстрибнув, учепився руками за старі нефарбовані дошки й підтягнувся. Раптом гнилі дошки під вагою хлопця відірвалися від опори і полетіли на землю разом з Павлом Віталійовичем. Хлопці засміялися. А тоді у прогалині паркану хлопці побачили дядька, якого дід назвав Фотошопом. Дідові сподобалося це слово після того, як тітка Ганька розповіла про свого онука Дмитрика – найголовнішого "фотошопа" в усій Україні.

Фотошоп, високий і худий, із кумедною ріденькою рудою бородою, роздягнувся і почав робити смішні колові рухи руками, а тоді несподівано заклав обидві ноги за голову, скрутився в чудернацький вузол та так і застиг. Хлопчаки, вистромивши у дірку в три поверхи зацікавлені головешки, спостерігали за діями новоявленого йога. Між ними намагався протиснути свій волохатий писок Марко.

Павлуша розповів, що Фотошоп довго був у Індії, а потім у селі оселився. Спочатку в наметі біля Чорного озера жив, а тепер, видно, сюди перебрався! Все щось копає! Дід говорив, що у селі є багато козацьких скарбів, тому Павлуша думав, що йог шукає скарби.

Сашко вирішив, що треба йти додому.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 8

Шопа тепер нагадувала музей, в якому по полицях було розкладено старий реманент. Хлопці з гордістю споглядали свою роботу. Вони добре наїлися, а потім сіли перед комп'ютером. Біленький впевнено застукотів по клавіатурі, час до часу клацаючи мишкою. Татові уроки не минули даремно. Сашко багато чого знав і вмів, а його впевненості позаздрив би будь-який сисадмін. Павло Віталійович з пошаною і захопленням спостерігав за діями Біленького. Професору скоро стало нецікаво і він заглибився в нумізматику: вивчав монети, які знайшли. Маркіз де Переймало вмовстився на господаревих ногах і заснув.

На комп'ютері було багато вірусів. Сашко заходився видаляти їх. Один ніяк не

видалявся. Тому хлопець відправив його на карантин. Та коли Павлуша сів за комп'ютер, то відкрив цей вірус. Сашко скрикнув. Далі, як в уповільненій зйомці, на екрані вималювався чорний квадрат, його перекосило, побігли якісь незрозумілі знаки, з'явилися кольорові плями. Комп'ютер вимкнувся. Запала важка мовчанка.

Біленький був злий, бо хотів пошукати інформацію про монети. Павлуша заплакав. Раптом почулися слова: "Відновлення програмного забезпечення! Антивірусний захист вашого залізного друга!". Професор із Біленьким презирнулися. Голос видався дуже знайомим. Раптом з-за монітора виткнулося знайоме, рідне рильце Віруса Федька.

Друзі кинулися до Вірусу, підхопили його на руки та міцно стиснули в обіймах. Збоку підскакував і намагався лизнути Федька в ніс Марко. Федько аж мінівся всіма кольорами веселки від радощів.

Від дверей почулися прокльони діда Ілька: хлопці за голосно раділи, а дідو дрімав. Павлуша інстинктивно закрив Вірус від діда, який подумав, що йому щось привиділося.

Сашко подякував Павлуші за порятунок Вірусу. Біленький взяв Федька на руки, прикрив сорочкою від сторонніх очей і потягнув до їхньої кімнати, щоб послухати Вірусову розповідь про те, що сталося з ним після зникнення.

Розділ 9

Федько розповів про свої пригоди зі шмиглями.

Павлові Віталійовичу Вірус сподобався. Після знайомства з балакучим собакою здивувати його було важко, але цій істоті це вдалося.

Хлопці почали розглядати знайдені монети. На одній стороні монети був напис: "10 копеекъ, 1913, С.П.Б.", його прикрашали віночок та пузата корона. На кількох інших був вибитий схожий на козака вусатий дядько з великим молотком у руках, а на іншій стороні красувались обплетені виноградною лозою літери "І" та "В". Ніяких інших ознак, що вказали б на те, коли і де їх викарбувало, не було. А проте від цих потьмянілих жовтавих монет віяло старовинними скарбами, про які розповідають легенди.

Павлуша вважав монети козацьким скарбом. Сашко відкинув царську монету 1913 року, а про інші дуже хотів дізнатися. Хлопець вважав, що треба стежити за Фотошопом, адже він для чогось риється на Чорному озері.

Хлопці побігли вечеряти. Тітка залишила їжу на кухні під рушниками, бо з дядьком поїхала до когось на день народження у сусіднє село. Сашко зрадів, що з дорослих тільки дідо лишився. З Федьком простіше буде.

Розділ 10

А в той час, коли друзі пізньою вечерею відзначали неочікуване повернення Федька, чупакабра Нюра вирішила, що вдень спокійно можна виспатись на м'якому сіні у Барабашевому хліві, а вночі – бешкетувати по селу, маючи залізне алібі.

Ще раз кинувши оком на поцупленого "Гаррі Поттера" і навіть перегорнувши ратицею кілька сторінок, Нюра вирішила її повернути на доказ свого каяття. Свиня раптом згадала свою бабу Сеньку і вирішила таки заглянути до рідної оселі, хоч і бачила дивного чоловіка, який вештався подвір'ям удень. Нюра роззирнулася,

видерлась на найближче дерево і втупилась у вікно.

Худий, довгий дядько влаштувався за столом і щось малював чи то писав на аркуші паперу. На столі стояла велика миска з якимись плячками. Біля неї були ще дві мищини, судячи з усього, теж із чимось їстівним. У шлунку Чупакабри завили дикі голодні вовки. Забувши про безпеку, Нюра сплигнула з дерева і пішла до хати. На столі були індійські страви і свинота стікала слиною, сидючи під столом та втягуючи носом пахощі. Тим часом чоловік почав виконувати свої справи і заплющив очі. Здавалося, він заснув. Навіть дихання його було не чути.

Нюра вибралася зі схованки, стала на задні ратиці й потягнулася до їжі. Нюра обережно залізла на стілець і почала знищувати харчові запаси Фотошопа. Одна тарілка впала на землю. Фотошоп відкрив очі, а тоді схопив черевика і пожбурих його у свинтуса. Нюра запустила одну миску у бороданя. Рештки їжі лишились на його обличчі.

Паця схопила у пащу пописані папірці, які лежали на столі, і зістрибнула зі столу. Свиня тікала, а у спину їй летіли слова, які порядні йоги ніколи не вимовляють вголос.

Надворі свинка всунула викрадені папери у "Гаррі Поттера" і побігла до Барабашевого хліва...

...У цей час сумний Федько сидів на підвіконні і спостерігав за зірками. Тихенько сопів Павлуша, похропували Біленький з Професором. Саме в цю мить у двір ускочила Нюра. Федько, махаючи крильцями, тихенько наблизився до Чупакабри. Він хотів з кимось поговорити. Небезпеки в цій істоті свиня не відчувала. А угледівши схоже на своє рильце, Чупакабра навіть пройнялась симпатією до неї.

Несподівано на поріг вийшов дід Ілько, щоб висмалити цигарку. На Ількові замість улюбленої піжами були футболка і шорти, бо свою нічну вдяганку дід вдягав вже біля самого ліжка.

Дід задивився на небо й затягнувся цигаркою. Федько з Нюрою, не змовляючись, прикинули. Але дід побачив, що щось ворухнеться. Він подумав, що то кішка, яку дід колись назвав Муркою. Ілько просто вмирав за своєю вихованкою, вибираючи для неї кращі шматки зі столу та годинами чухаючи їй за вухом. Останнім часом Мурка десь загуляла. Тому дід зрадив і побіг у хату по ковбасу. Нюра з Федьком чекали розвитку подій і не тікали. Кодовим словом, яке тримало їх на місці, було "ковбаска". За хвилину дід повернувся. Федько нявкнув, намагаючись видати себе за Мурку та відхопити шматок ковбаски, від якої він ніколи не міг відмовитись. Нюра і собі замуркотіла, старанно імітуючи голодного кота.

Дід щедрою рукою відламав і кинув шматок. Нюра клацнула зубами й відправила його за призначенням. Дід простягнув руку, щоб погладити свою Мурку. Проте замість м'якенької шерсті долоня лягла на жорстку, колючу щетину. Дід відсахнувся і крикнув.

Нюра кувікнула і ще раз навмання клацнула зубами, вкусивши Федька за місце, де починався хвіст. Вірус підскочив і, геть забувши про крила, поліз уверх по Ількових ногах, дряпаючи голі кінцівки гострими кігтиками. Ілько закричав: "Караул!", розмахуючи палюгою. Нюра втекла до хліва. В сусідніх дворах загавкали собаки,

розбуджені дідовим репетом.

Гудзик на дідових шортах неї витримав і вистрілив у темряву. Під вагою Федька одежина шурнула донизу, відкривши загалу широкі сімейні труси та худі, порослі густим волоссям дідові ноги. У кімнаті хлопців увімкнулося світло. У вікно висунулись три зацікавлені сонні пики і волохата морда. Загорівся потужний ліхтар на сусідньому подвір'ї.

Вірус виборсався з-під шортів і залетів до хлопчачої кімнати, ніби метелик на яскраве світло. Біленький та Професор провели його здивованим поглядом. А дід так і залишився стояти посеред двору зі спущеними шортами. Тепер кожен охочий міг би розгледіти на його спідній білизні милі сердечка.

Сусідка – тітка Марина, вийшла надвір, побачила Ілька та й побігла дізнатися, чи йому чого не сталося. Побачивши, що ніяка небезпека дідові не загрожує, Марина запросила діда на чай, бо подумала, що подобається старому. Перший раз у житті Біленький з Павлушею бачили, як почервонів Ілько. Це було видно навіть уночі, при світлі ліхтарів! Дід квапливо натягнув шорти і, притримуючи їх рукою, майнув у хату, щось сердито бурмочучи на ходу. До дверей його провів дружний хлопчачий та сусідчин сміх.

Розділ 11

Наступного дня хлопці прокинулись пізно, бо вночі ще довго сміялися.

А розбудив усіх зранку Павло Віталійович який знайшов втраченого вчора "Гаррі Поттера". У книжці виявились ще й папірці, на яких була схема розкопок. Федько вирішив, що це все точно принесла свиня Нюра, яка уже починала подобатися Вірусові.

Друзі домовилися йти шукати Фотошопа за місцями, вказаними на схемі. Єдиною проблемою було те, що дід Ілько міг просто не відпустити їх до озера. Однак дід сьогодні виявився напрочуд згідливим. Він сидів у хаті і ховався від тітки Марини.

Хлопці спочатку вирушили на Собачий острів. Назва острова виникла недавно. Озеро Чорне було величезним і мальовничим. Воно лежало трохи віддалік від села. Тому діти купалися на річці, що було ближче. Кілька років поспіль Чорне "скуповували" городяни. Однак уся маса людей збиралась на одному березі – там, де була нормальна дорога. На інший можна було добратися тільки пішки. Тож туди доходили тільки фанати-рибалки, які цуралися великих скупчень людей.

Так званий острів був неподалік масової стоянки, однак місцина ця залишалась безлюдною, чим і користувались рибалки-автомобілісти. Річ у тому, що Сорочий (так раніше називали його місцеві) насправді був скоріше півостровом. Одного разу на озеро приїхала порибалити ватага чоловіків. Вони собі добре хильнули, і один із них пішов ловити сомів. Дійсно, в Чорному вони були, і то чималенькі.

Ледь тримаючись на ногах риболов потягнув великого сома, але потім він виявився волохатою мордою з широко розкритою пащею і висолопленим яскраво-червоним язиком. На крик збіглись товариші риболова. Один із них тремтячою рукою спрямував світло на воду. Там хапав дрижаки і скавулів на повний голос від болю чималенький кудлатий пес. Як виявилось, Петрович не розрахував свою силу і закинув принаду аж

на "острів". Чийсь Бровко не зміг утриматись від спокуси і схопив наживку (смаженого горобця). Як підсумок, Петрович кинув пити, острів отримав нову назву – Собачий. А Бровко досі втікає від горобців і забивається в буду, почувши їхнє цвірінкання!

Усі йшли за Павлушею, який знав коротшу дорогу. І ніхто не озирнувся і не побачив, що, ховаючись попід парканами, за ними стежила Нюра.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 12

Сонце підбивалось усе вище і пекло. Друзі йшли "короткою дорогою", і, здавалося, їй не було кінця. Виявилось, що Павлуша заблукав! До того ж у рідному селі! Та раптом Павлуша сказав, що пора утікати, адже побачив теля Яшку. Тим часом телятко зацікавлено подибало до хлопців. Вочевидь, його увагу привернув Вірус, який виліз із рюкзака і розминав затерплі лапи та крила. Яшка якось сердито засопів і нахилив голову. Вірус аж позеленішав з ляку. Бичок вирішив, що перед ним оберемок свіжої травички, голосно мукнув і намірився куснути Федька. Той спробував злетіти, але крила його не послуhalись, тож Вірус порачкував геть, піднявши догори хвоста.

Маркіз закричав тікати. Його крик подіяв, як постріл стартового пістолета. Друзі зірвалися з місця й наввипередки помчали вулицею, здіймаючи густу куряву. При цьому Сашко біг, притискаючи до себе Федька. Яшкині копита стукотіли за спинами. Несподівано де Переймало загальмував. Хлопці, за інерцією, налетіли на нього, перечепились і один за одним шубовснули в воду! Там був порятунок. Але бичка уже не було. Федько злетів угору, переконався, що всюди "чисто", і хлопці вже спокійно повилазили з води й стали знімати мокрий одяг. А ще виявилось, що рюкзак на вітрі лопотів, коли вони бігли, а хлопці думали, що це був бичок.

Павлуша вважав себе винним у незапланованих перегонах, тому радів, що все закінчилося сміхом. Хлопці ще трохи покупались. Навіть Федько хлюпався у воді, а Маркіз лишень помочив хвоста. Хлопці знову рушили до острова. А чупакабра Нюра загубила їх з ока, коли вони ганебно тікали від Яшки, і тепер шурхала рильцем у густій траві, шукаючи слід. Її цікавив Вірус Федько. Відколи Нюра залишилась сама, без баби Сеньки, їй дуже бракувало тепла та ніжності.

А друзі все йшли і йшли. Раптом Сашко помітив, що у рюкзаку немає Федька. Біленький стояв і розгублено лупав очима...

...А Нюра бігла швидко, як могла. Раптом Чупакабрі стало так сумно і самотньо, що вона зупинилася і присіла прямо на стежці. І тут почулися крики Федька. Він поскаржився свині, що його все болить, бо захищав друзів від ворогів. Насправді ж усе було набагато прозаїчніше. Федько задрімав і незчувся, як випав із рюкзака. Крило, на яке він упав, боліло, тож Вірус не міг злетіти вгору, щоб роздивитися, де всі. Він було кинувся бігти, але швидко пересвідчився, що його лапки занадто короткі, щоб наздогнати друзів. Нюра підставила Федькові свою спину, почекала, поки той міцно схопиться за цупку довгу щетину, і рвонула з місця, наче болід на перегонах

"Формула-1". Вірус став насолоджуватись прогулянкою на свіжому повітрі.

...Біленький переживав. Хлопці, які спочатку напалися зі звинуваченнями, тепер утішали та підбадьорювали його. І раптом на стежці всі побачили Ньюру, а верхи сидів Федько і кричав, що їде на коняці. Чупакабра образилась за "конячку", різко загальмувала і стала як вкопана. Федько перелетів через її голову, добре, що Сашко зловив його.

До озера було недалеко, тож хлопці рушили, але Федько тепер без Ньюри відмовлявся йти. Тож Чупакабру прийняли до гурту.

Розділ 13

Озеро Чорне зустріло їх приємною прохолодою. Вода відкрилась несподівано. Вузька стежка, якою прямували друзі, вивела їх на піщаний берег, де зазвичай таборилися городяни. Недалечко лежав і острів Собачий, біля якого (судячи з карти Фотошопа) ховалися незліченні козацькі скарби. На березі було порожньо. Професор запропонував скупатися, а потім шукати Фотошопа. Хлопці трохи похлюпались і повиходили на берег. Тим часом Федько, влігшись коло Ньюри, сонним поглядом дивився на озеро, а свиня мужньо терпіла спеку, хоч мріяла скупатися.

Друзі попрямували вздовж берега до Собачого острова. Федько знову їхав на спині у Ньюри. Сашко раптом сховався за стовбуром, бо побачив Фотошопа. Рудий "індієць" Фотошоп дійсно був зовсім близько. Під березами він маленькою саперною лопаткою щось викопував. А беручи це щось у руки, він щоразу прикладав його до грудей, потім цілував, промовляючи якісь незрозумілі слова, і тільки після цього клав у торбинку на поясі. Час від часу його ставав на коліна, повертався обличчям до найближчої берези і кланявся, стукаючись лобом об коріння, яке випиналося над землею. Павлуша вирішив, що його здурів. Федько хотів і собі поглянути. Ньюра, бажаючи йому допомогти, підсунула своє рильце Федькові під п'яту точку і різко змахнула головою. Раптом Вірус підлетів у повітря, змахнув кілька разів крильцями, зойкнув, гепнувся на всипану сухою хвоею землю і покотився просто під ноги Фотошопу. Той здригнувся з несподіванки й вирячився на невідому яскраво-зелену істоту. Тієї ж миті вискочив із голосним гавкотом Маркіз.

В індіців є божество Яма. Страшне і безжальне. Вони уявляють його зеленошкірою потворою, яка в супроводі двох чотириох собак ходить по світі і збирає душі померлих. "Індійський" його перелякався такого видовища і не помітив красуню-сосну перед собою, з розгону врізався в неї макітрою і впав, гупнувшись, наче поранений буйвіл.

Професор запропонував подивитися, що в торбині. Хлопчаки обережно підійшли до Фотошопа й нахилились над нерухомим тілом. Біленький дістав з торбинки якийсь брудний корінь. Ніякого золота там не було. Фотошоп почав приходити до тями, тому хлопці чкурнули геть.

Його уже давно збирав у лісі лікарське коріння і трави, але ніколи з ним не траплялося ніяких пригод. А тут – учора пропала карта, на якій він позначав, де і яка рослина росте, а сьогодні – привидівся індійський бог Яма у супроводі чотириох псів.

А він же лише скуштував ту невідому рослину! Це ж треба – такий ефект!

Раптом на галявину вийшли двоє. Один із них виявився лисуватим коротуном з кругленьким черевцем, а другий був високим і дуже худим, чим нагадував Чахлика Невмирущого. Чоловіки говорили про золото, яке хочуть тут викопати.

Професор відразу зрозумів, що це чорні археологи. Друзі, затамувавши дух, спостерігали, що ж буде далі. Товстун мав металошукач. Раптом застогнав Фотошоп. "Чорні археологи" застигли на місці. Мішок упав на землю. В руках у товстуна залишився якийсь невідомий хлопцям прилад. Фотошоп просив пити. І розповів чоловікам, що копав тут, але не договорив. Зіня кивнув Чахлику. Той вмить витягнув пасок зі штанів та зв'язав руки й ноги Фотошопу хитрим вузлом. Йог зі здивуванням і жахом дивився на нападників. Чахлик відтягнув "індійця" ближче до кущів. Потім вийняв із кишені брудного носовичка і запхав його Фотошопові до рота. Худий пригрозив Фотошопу ножем. "Чорні археологи" відійшли від бранця і взялися налаштовувати свій апарат.

Хлопці обдумували план порятунку йога. Але поки вони сушили собі голови, Нюра, яка разом з Федьком та Маркізом причаїлась поруч, не витримала напруги і вилетіла з кущів, грізно сапаючи та сиплячи іскрами з очей. (Все ж таки Фотошоп був родичем її любої баби Сеньки, чого б він інакше жив у її хаті?). Свиня кинулась до бандитів, які вже почали копати землю під однією з беріз. Чупакабра, не довго думаючи, вчепилася зубами у ногу опецькуватого Зіні. Той випустив з рук металошукач. Зіня стрибав на одній нозі, силкуючись скинути Нюру. Чахлик підняв лопату, щоб ударити свиню, але Зіня зашпортався, впав, а лопата просвистала над його головою, вислизнула з рук довганя і зашаруділа в кущах.

З диким криком на арену вискочив Федько. За ним, гавкаючи, кинувся Маркіз. Дальші події нагадували карусель у парку розваг, у якій двигун несподівано закрутився з потрібною швидкістю. Суперники збилися в одну велику кулю. Зляканий Фотошоп намагався відповзти і сховатися за деревом. Хлопці тільки лупали очима, пороззявлявши роти. Нарешті Біленький першим вискочив зі схованки на допомогу друзям. За ним кинувся Павло Віталійович, прихопивши по дорозі замашну дровеняку. Останнім вийшов Професор

Аж ось купа розсипалась. Маркіз із гавкотом відскочив убік. Посередині стояли засапані Зіня та Невмирущий. Довгань стискав у руках злякано-жовтого Віруса, а коротун тримав за задні ноги Чупакабру. Худий уже тримав ніж. Чоловіки сказали хлопцям "звалювати", а вони спокійно завершують свою справу. Якщо все пройде гладко, то свиню віддадуть, а Віруса, якого назвали хамелеоном-переростком заберуть з собою.

Пауза затягнулася. Бандити, тримаючи бранців перед собою, позадкували до кущів на іншому боці. Вони нізащо не хотіли відмовлятися від багатств, які, судячи з архівних документів, лежали під оцим самим деревом.

Несподівано з-за товстої сосни за їхніми спинами висунувся довгий дрючок і завдав два коротких, але сильних і влучних удари. "Чорні археологи" відключились. Перед хлопцями явився... дід Ілько власного персоною!

Біленький пояснив дідові, що Вірус – ящірка рідкісної породи.

Дід звільнив його. Уся увага була зосереджена на його колоритній персоні, тому ніхто не помічав, що роблять бандити. А гладун і сухоребрик тим часом розплющили затуманені очі. Було видно, що мізки їхні ще не працюють. Зате рефлекс до них уже повернулись! Вони тишком-нишком порачкували в кущі і втекли. Але дід заспокоїв хлопців, бо прийшов сюди з дядьком, від якого злочинці не втечуть.

Дід розповів хлопцям, що золото тут справді було, але років із вісім тому його відкопали. Дід колись розповідав Павлуші про це і показував монети в музеї, коли вони до Києва їздили! Павлуші стало страшенно соромно перед друзями – ще б пак, так лажонутися!

Сашко запитав про ті монети з шопи. Виявляється, дід колись був ковалем і сам зробив їх. А букви "І" і "В" — Ілько Вулик. Усі засміялися і пішли додому.

А Сашко прихопив собі металошукач. У кишені тримав срібну монету, яка вже ніяк не могла бути дідовою вигадкою. Поруч чимчикувала чудова, дружна команда, у блакитному небі яскраво сяяло сонце, а попереду чекали ще два місяці найкращих у світі канікул!

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.